

Sygn. akt VI U 264/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

z udziałem zainteresowanego (...) w W., poprzednio (...)w W.

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia w całości zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia (...) znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 do dnia 13 kwietnia 2017 roku,
2. zasądza od (...) w W. na rzecz M. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 264/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu M. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 13 kwietnia 2017 roku.

(decyzja z dnia 25.05.2017r. – akta organu rentowego)

M. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia zasiłkowego. Strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie odwołującemu zasiłku chorobowego za sporny okres oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych.

(odwołanie – k. 1 – 3, pismo – k. 173)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska ZUS powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4 - 5)

Zainteresowany (...) w W., poprzednio (...) w W., wskazał, że kwestionuje korzystną dla odwołującego opinię biegłego wydaną do akt niniejszej sprawy.

(stanowisko – k. 72)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z tytułu niezdolności do pracy płatnik wypłacił M. K. zasiłek chorobowy od 17 czerwca 2016 roku do 15 grudnia 2016 roku. Z dniem 15 grudnia 2016 roku odwołujący wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

Ponowna niezdolność do pracy powstała od 21 grudnia 2016 roku i została orzeczona do dnia 13 kwietnia 2017 roku.

(dowód: akta organu rentowego)

Decyzją z dnia(...), znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu M. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 13 kwietnia 2017 roku. Skarżoną decyzję organ rentowy oparł na regulacjach z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

(decyzja z dnia 25.05.2017r. – akta organu rentowego)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie podkreślił, że do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

(dowód: k. 4 verte)

1.

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami

(dowód: k. 7)

Dr med. S. O. – biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii – wskazał, że zwolnienia z pracy udzielane do 15 grudnia 2016 roku były z powodu urazów doznanych podczas wypadku przy pracy, a od 21 grudnia 2016 roku do 13 kwietnia 2017 roku z powodu reakcji na stres wywołany trudną sytuacją życiową.

Biegły nie zgodził się z opinią Lekarza Orzecznika ZUS, że schorzenia które spowodowały udzielenie zwolnień od 21 grudnia 2016 roku istniały podczas przebywania M. K. na zwolnieniu do dnia 15 grudnia 2016 roku.

(dowód: k. 12-50)

2.

Organ rentowy w odpowiedzi na wyżej wymienioną opinię wniósł o powołanie biegłego neurologa.

(dowód: k. 68)

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego neurologa celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami.

(dowód: k. 85)

Kolejny biegły sądowy z zakresu neurologii dr n. med. B. Z. sporządził opinię, zgodnie z którą schorzenia badanego w okresach objętych zapytaniem Sądu nie były ze specjalności neurologicznej. Zatem biegły nie potwierdził, że niezdolność do pracy M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą. W tej kwestii powinien wypowiedzieć się biegły psychiatra.

(dowód: k. 106-111)

3.

Organ rentowy w odpowiedzi na wyżej wymienioną opinię wniósł o powołanie biegłego psychiatry.

(dowód: k. 126)

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego psychiatry celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami.

(dowód: k. 113)

Zgodnie z opinią sądowo-psychiatryczną biegłego sądowego z zakresu psychiatrii B. P., niezdolność do pracy odwołującego w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana różnymi chorobami.

(dowód: k. 132-135)

4.

Organ rentowy w odpowiedzi na wyżej wymienioną opinię wskazał na konieczność powołania biegłego ortopedy.

(dowód: k. 147)

Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego ortopedy celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy schorzenie będące przyczyną zwolnienia lekarskiego do 15 grudnia 2016 roku współistniało w czasie schorzenia psychiatrycznego.

(dowód: k. 148)

Także biegły sądowy lekarz K. K. specjalista w dziedzinie ortopedii i traumatologii w opinii z dnia 16 kwietnia 2018 roku, wydanej po przeprowadzeniu badania odwołującego, po zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską stwierdził, że niezdolność do pracy w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana różnymi schorzeniami. Podkreślił, że nie znajduje w dokumentacji medycznej, że po 20 grudnia 2016 roku odwołujący leczyl się z powodu dolegliwości bólowych lub innej niesprawności w obrębie układu ruchu.

(dowód: k. 154-157)

5.

Wobec wniosku organu rentowego o uzupełniającą opinię biegłego ortopedy, biegły sądowy lekarz K. K. specjalista w dziedzinie ortopedii i traumatologii w odpowiedzi podtrzymał ww. swoją opinię. Biegły podkreślił, że w dokumentacji medycznej z dnia 20 grudnia 2016 roku istnieje tylko 1 wpis, że ubezpieczony ma „nadal ograniczenie ruchomości lewego barku” (k. 61 i k. 178), jednak to nie było powodem niezdolności do pracy. Stan kliniczny ortopedyczny opisany podczas wizyty w (...) w dniu 1 grudnia 2016 roku świadczy o wyraźnej poprawie funkcji układu ruchu, jest prawidłowy

obraz lewego stawu barkowego w badaniu USG. Dlatego biegły uważa, że od 20 grudnia 2016 roku opiniowany nie byłby niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych.

(dowód: k. 177, k. 186)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. Ich wiarygodności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego w zakresie wyroku końcowego na pięciu opiniach: dr med. S. O. – biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii, biegłego sądowego z zakresu neurologii dr n. med. B. Z., biegłego sądowego z zakresu psychiatrii B. P. i biegłego sądowego lekarza K. K. – specjalisty w dziedzinie ortopedii i traumatologii.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Były one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu 5 pisemnych opinii ww. biegłych sądowych jest wnikliwych, rzetelnych oraz spójnych, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badań odwołującego i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej przez osoby mające wiedzę specjalistyczną. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

Zdaniem Sądu niezasadne jest kontynuowanie procesu i zasięganie kolejnej opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Sąd zważył, co następuje:

Skarżoną decyzję organ rentowy oparł na regulacjach z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2017.1368 j.t., dalej jako: ustawa o świadczeniach). Zgodnie z treścią art. 8 tej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 przywołanej ustawy o świadczeniach stanowi, że do tego okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Ustęp drugi wspomnianego artykułu mówi zaś, iż do jednego okresu zasiłkowego dolicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, pod warunkiem, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, a okresy te spowodowane były tą samą chorobą.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresach:

1. od 17 czerwca 2016 roku do 15 grudnia 2016 roku oraz

2. od 21 grudnia 2016 roku do 13 kwietnia 2017 roku.

Zatem nastąpiła przerwa - nieprzekraczająca 60 dni - pomiędzy niezdolnością do pracy do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku (pięć dni). W takim przypadku, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach, okresy niezdolności do pracy muszą być spowodowane tą samą chorobą.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującego M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami.

M. K., zdaniem biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii dra med. S. O., z zakresu psychiatrii B. P. oraz w dziedzinie ortopedii i traumatologii K. K., których opinie Sąd uznał za wiarygodne, był niezdolny do pracy w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku z powodu różnych chorób (także biegły dr n. med. B. Z. nie potwierdził, że niezdolność do pracy M. K. w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku była spowodowana tą samą chorobą). W ocenie Sądu te opinie biegłych nie budzą wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

5 opinii biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że niezasadną jest argumentacja organu rentowego, jakoby odwołujący w okresach do 15 grudnia 2016 roku oraz od 21 grudnia 2016 roku był niezdolny do pracy z powodu tej samej choroby, gdyż nie została spełniona przesłanka tej samej jednostki chorobowej, uprawniająca do zsumowania wskazanych przez organ rentowy okresów niezdolności odwołującego do pracy na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach.

Skoro od 21 grudnia 2016 roku ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu innej choroby, to otworzył się nowy okres zasiłkowy.

W świetle powyższego Sąd uznaje, że odwołanie, jako zasadne, podlega uwzględnieniu i – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc oraz wskazanych powyżej przepisów – zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia (...) znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 do dnia 13 kwietnia 2017 roku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzeka na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądając od (...) w W. na rzecz M. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.